

Udvalget kan, idet en Prøve for et Tidsrum af 10 Aar gjøres, der kan afgive Erfaring for Nødvendigheden eller i alt Fald Hensigtsmæssigheden af den foreslaaede Fredning, dog ikke finde det forsvarligt at udstrække denne saavidt, at Dyr, der gjøre Beboerne stor Skade i Huus eller Have, ikke der skulde kunne dræbes med Skydevaaben, der er det bedste og virksomste Middel til at værges sin Eiendom imod dem. Man antager heller ikke, at Brugen af Skydevaaben ved Huus eller i Have væsentlig vil formindste det Gode, der ventes opnaaet ved Loven, og fremsætter derfor Indstilling om, at Skydevaaben ogsaa skal kunne anvendes i Gaard, Huus eller Have mod de i Slutningen af § 1 nævnte Dyr, forsaavidt ikke Brandanordningerne derved overtrædes.

Mod § 2 har Udvalgets Fleertal større Betænkelighed. Det er opstillet som en almindelig Regel i Lov af 25de Marts 1851, § 5, at Jagtretten paa Enemærker, hvor den er eller bliver forenet med Eiendomsretten over Grundden, ikke mere kan afskilles fra denne, og det er i god Overeensstemmelse dermed, at Lovens § 7 kun tillader en Eier, der selv er Bruger af sin Eiendom, at overbrage Jagtretten paa samme til en Anden for eet Aar ad Gangen. Derved forhindres nemlig, at Eiendommen ved Salg kan overgaae til en Eier, der ikke tillige omtrent til den Tid, da Kjøbet kan blive berigtiget og Eiendommens Modtagelse finde Sted, tillige kan overtage Jagtretten paa Eiendommen. Ved at vedtage § 2 i nærværende Udkast aabnes der Mulighed for, at Eiendomsretten og Jagtretten kan for een og samme Eiendom komme i forskellige Hænder for et Tidsrum af indtil over 9 Aar, og dette er et Brud paa den almindelige Grundsætning, hvor paa Loven af 25de Marts 1851 er bygget.

Det er til Styrke for at vedtage Paragræphen anført, at det for Overholdelsen af Bestemmelserne i § 1 om Fredningen af visse Dyr, vilde være hensigtsmæssigt, idet den Jagtberettigede, som havde Jagten paa større Strækninger, vilde have Interesse af at paasee, at uberettiget Skydning ikke fandt Sted i hans District. Det er tillige gjort gjældende, at Godseiere, som ikke ere villige til at sælge deres Fæstegods, i flere Tilfælde ere derimod,

fordi de ikke kunne beholde Jagtretten paa de solgte Eiendomme, og at de derfor vilde blive villigere til at sælge det nævnte Gods, naar de for 10 Aar ad Gangen igjen kunde forpagte Jagtretten af de Mænd, til hvem det afhændedes. Derhos er Bestemmelsen i § 2 foreslaaet af en Forsamling af Delegerede fra flere Landbosforeninger, og da disse Foreninger have deres fleste og virksomste Medlemmer, som oftest ogsaa deres Bestyrelser, af de større Landeieendomsbesiddere, saa viser det, at Bestemmelsen ønskes og ansees for gavnlig af denne Klasse af Befolkningen, og Indenrigsministeren antydede ogsaa under denne Sags første Behandling, at det vilde kunne forventes, at en Smøbekommen i denne Sag vilde have gavnlige Følger med Hensyn til Samvirkning med den nævnte Borgerklasse i flere andre Retninger.

Disse forskjellige Hensyn have for Udvalgets Fleertal en saadan Vægt, at det ikke tør tilsidefætte dem. Skulde Salget af Fæstegods i nogen mærkelig Grad kunne fremmes ved en Lovbestemmelse som den, der indeholdes i § 2, saa vilde den inden en vis Grænske holdte Drogivelse af Grundsætningen i Lov af 25de Marts 1851, som derved finder Sted, være tilstrækkelig begrundet, og kunde der haves noget Haab om, at denne Indrømmelse vilde være Begyndelse til en Tilnærmelse mellem den store Landbobefolkning og de større Landeieendomsbesiddere, da vilde en saadan Tilnærmelse ikke være for dyrt kjøbt ved at vedtage Udkastets § 2, under de forhaandenværende politiske Forhold. Støttet til disse Betragtninger skal Udvalgets Fleertal, sluttende sig til Mindretallet, tilraade Antagelsen af § 2.

Ved § 3 er Intet at bemærke.

Udvalget er saaledes enigt i at indstille til § 1:

1) Efter Ordene i første Linie „Det skal“ indsættes: „indtil 1ste October 1870.“

2) Istedetfor Ordene i 1ste og 3die Linie: „for Fremtiden under den for ulovlig Jagt an-